

## ΠΟΙΚΙΛΑ

‘Ημέραν τινά δὲ Λουδοβίκος ΙΔ' διὰ σοθαροτάτου τρόπου εἶπεν εἰς κύριόν την τῆς αὐλῆς του, τοῦ δποίου ἐγνωρίζε τὴν φιλοδοξίαν «‘Ηξεύρετε Ἰσπανικά; — “Οχι! Μεγαλειότατε. — Τόσον τὸ χειρότερον. Ο κύριος ἐσκέφθη διτὶ ἀν ἔκμαθη ταχέως τὴν Ἰσπανικὴν ἥθελε διορισθῆ πρέσβυτος ἐν Ἰσπανίᾳ: ἐφρόντισε λοιπὸν δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ τὴν ἔξεμαθεν ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου. Παρουσιασθεὶς τότε ἐνώπιον τοῦ Μονάρχου Μεγαλειότατε, τῷ λέγει, ἔμαθον τὴν Ἰσπανικήν. — Τὴν γνωρίζετε τόσον καλῶς ὡστε νὰ δύνασθε νὰ δμιλήσητε καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς Ἰσπανούς; — Μάλιστα Μεγαλειότατε. — Σᾶς συγχαίρω, διότι δύνασθε τώρα νὰ ἀναγνώστε τὸν Δὸν Κιστόν ἐν πρωτοτύπῳ.

\* \*

Μεταξὺ δύο βουλευτῶν:

— Δὲν ἀκροάζεσθε οὐδέποτε τοὺς ῥήτορας τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

— Ή δεξιὰ πρέπει πάντοτε ν' ἀγνοῇ τί πράττει ἡ ἀριστερά.

\* \*

Τπάρχουσι γυναικεῖς, αἵτινες εἴναι διὰ τὴν ψυχὴν διτὶ εἴναι τὸ κλίμα τῆς Νικαίας καὶ τῆς Νεαπόλεως διὰ τοὺς φιλισικούς.

\* \*

Διὰ πολλὰς γυναικας οὐδέποτε τὸ λεπτὸν εἴναι: ἑκατομμύριον ἔξι ἐναντίας τὸ ἑκατομμύριον εἴναι λεπτόν.

\* \*

Αἱ γυναικεῖς εἴναι διτὶ ώραιον καὶ ἀγαθὸν ἐν τῇ ἀνθρωπότητι οὐδέποτε εἴναι ἔνοχοι διὰ τὰ σφαλμάτα των, διότι τῶν σφαλμάτων τούτων ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἔνοχοι.

\* \*

Ἡ γλυκύτης καὶ ἡ ὑποταγὴ εἴναι τὰ ἰσχυρότερα ὄπλα τῆς γυναικός.

\* \*

Αἱ γυναικεῖς ἔχουσι μέσον νὰ καθιστῶσι τοὺς ἀνδρας μικρούς διὰ τοῦ μεγαλείου τῆς ἀφοσίωσεώς των.

\* \*

Χωρικός τις ἡρώτα, διατὶ ἔθεσαν δύο ώρολόγια ὅμοια εἰς ἑκατέραν τῶν πλευρῶν τοῦ κωδωνοστασίου τῆς μητροπόλεως.

— Διότι εἰς περίπτωσιν καθ' ἦν δύο ὁδοιπόρους ἥθελον διέλθει ταυτοχρόνως, νὰ δύνανται καὶ οἱ δύο νὰ ἴδωσι τὴν ὥραν, τοῦ ἀπεκρίθησαν.

\* \*

Κυρία τις πρώτον ἥδη παρευρεθῆσα εἰς παράστασιν μελοδράματος, ἀκούσασα ἔσμα τι τοῦ χοροῦ. — “Ω τοὺς ἀχρείους! ἐκραύγασεν ἔδουσιν ὅλοι δμοῦ διὰ νὰ τελειώσωσιν δσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

—

## Η ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἵδε προηγούμ. φύλ. 13)

“Ενα μόνον, μοὶ ἀπεκρίθη καὶ ὅλαι αἱ ψυχικαὶ αὐτῆς δυνάμεις προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Λοβελύ.

— Εν ὄνόματι τοῦ ούρανοῦ! ἔχετε δύο υἱούς.

Η μήτηρ τοῦ Λοβελύ μὲ ἐθεωρησε μετὰ προσοχῆς.

Μὴ ἀπορῇψητε τὴν εὐχήν μου, τῇ λέγω δώσατε ἀσυλον εἰς τὸν δυστυχῆ καὶ ἀδελφόν, εἰς τὸν Λοβελύ.

Αὕτη μοὶ προσεμειδίασε φιλοστόργως καὶ ἐστηρίχθη εἰς ἐμέ. “Ινα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν καλύβην αὐτῆς.

Εἰπέτε μοι, ἀλαζόνες δεσπόται τῆς σφαίρας ταύτης, εἰ ποτὲ ἐπίσης εὐγενῆς ἀφέλεια καθηγίασε τὰς σπονδὰς ὑμῶν; Πρὸ μικροῦ ἀπέκτησα ἀγαθὸν μυριάκις πολυτιμότερον ἀπάστης τῆς λάμψεως τῆς ισχύος ὑμῶν, οὐ ἐγγυητὴς κατέστη τὸ μειδίαμα δυστυχοῦς γυναικός!

Ἐν φιλοκατέστης διάφορον ψυχὴν ἔξαρτωσι τὸ σύμπαν ἐκ τῆς ἀλλαζονείας αὐτῶν, καὶ τὸ βασανίζωσι κατὰ τὰς ἴδιοτροπίας των, ἡ φύσις κάμνει ἐνταῦθα συνθήκας, τὰς δποίας δὲν προειδετε, καὶ αἱ δποίαι ἐπικυροῦνται ὑπὸ μόνης τῆς δυστυχίας, ἀλλ' αἱ δποίαι οὐδὲν ἐπιζήσωσι τῆς ισχύος καὶ τοῦ ὄνόματος ὑμῶν.

Ἐγὼ ἀδελφόν, εἰπεν δὲ Λοβελύ, περιπτύσσων τὸν τράχηλόν μου.

Ναὶ, ή ἐρημία εἴναι φίλη, ήτις ἀποδίδει εἰς τὴν ψυχὴν τὴν πρώτην αὐτῆς κατάστασιν, τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς ἔξαλειφθέντα διὰ τῆς πείρας τοῦ κόσμου, ἀλλ' εἴναι φίλη, ήτις δὲν τῇ ἐπαρκεῖ δὲν ἐπανερχόμεθα εἰς αὐτὴν ή κατὰ τοὺς φεμικούς ἡμῶν, καὶ ὅταν κι ἡδεῖαι δίοδοι τῆς κοινωνίας εἰσὶν ἀπηγορευμέναι εἰς ἡμᾶς.

Ο ἀνθρωπός δὲν ἐγεννήθη, δπως εἴναι μόνος, ως τὰ ἔγραφά της ἐρήμου, ἔνευ ἄλλων σχέσεων ή τῶν πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτῶν ὡρισμένων ἔνευ ἐτέρου συμφέροντος ή τῆς ὑπάρχειας αὐτῶν καὶ ὅστις ἡδυνήθη νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ὀλεθρίαν ταύτην διδασκαλίαν, εἴναι βλάσφημος, ἀτιμάζων τὴν ἀνθρωπότητα, ή σοφιστής παιζῶν μὲ τὸν λόγον.

Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἡμην εύτυχῆς διὰ τὴν ἐρημίαν μου, ἀλλ' η χαρὰ τῆς ἐλευθερίας μου ταχέως μὲ ὑπεξέφυγε καὶ κενὸν μόνον εύροιν ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

Δὲν ὑπάρχουσιν ἔτεραι ἀπολαύσεις, ή ἐκεῖναι, δις δύναται τις νὰ διατέμη, πολλανιλασιάζει τις τὴν εύτυχίαν του παλαιαπλασιάζων τοὺς δεσμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνος μόνος εἴναι εὐτυχῆς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅστις δύναται ν' ἀφήσῃ πολλὰς ἀναμνήσεις.

Πολλάκις ἐπεθύμησα νὰ εῦρω ἀνθρωπὸν, ἐξέριμνον ὑπὸ τῆς τρικυμίας ἐπὶ τῶν ἀκτῶν ἔγριας τινος νήσου, καὶ ἀποκεχωρισμένον πάντων τῶν ἔλλων ἀνθρώπων, ἔνευ ἐλπίδος νὰ τοὺς ἐπανίδῃ.

Οτὲ μὲν περιπατεῖ θιλιερῶς ἐπὶ τῶν ἐγκαταλειπμένων ἀκτῶν φοβούμενος νὰ βίψῃ τοὺς ὄφθαλμούς αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀκαλλιεργήτων ἔγριων, οὓς οὐδέποτε χείρ φιλόπονος κατέστησεν εύφρορους.